1. ספר במדבר ט' א-יג

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְמִדְבַּר־סִינַי בַּשָּׁנָה הַשֵּׁנִית לְצֵאתָם
ב מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן לֵאמֹר: וְיַעֲשׂוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
ג אֶת־הַפָּסַח בְּמוֹעֲדוֹ: בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר־יוֹם בַּחֹדֶשׁ הַזֶּה בֵּין
הָעַרְבַּיִם תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ בְּמֹעֲדוֹ כְּכָל־חֻקֹּתָיו וּכְכָל־מִשְׁפָּטָיו
ד תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲשֹׂת הַפָּסַח:
ה וַיַּעֲשׂוּ אֶת־הַפֶּסַח בָּרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בֵּין
הָעַרְבַּיִם בְּמִדְבַּר סִינָי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה כֵּן עָשׂוּ
ו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם וְלֹא־
יָכְלוּ לַעֲשֹׂת־הַפֶּסַח בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְלִפְנֵי
ז אַהֲרֹן בַּיּוֹם הַהוּא: וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים הָהֵמָּה אֵלָיו אֲנַחְנוּ
טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם לָמָּה נִגָּרַע לְבִלְתִּי הַקְרִיב אֶת־קָרְבַּן יְהוָה
ח בְּמֹעֲדוֹ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֹשֶׁה עִמְדוּ וְאֶשְׁמְעָה
מַה־יְצַוֶּה יְהוָה לָכֶם:
ט וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
אִישׁ אִישׁ כִּי־יִהְיֶה טָמֵא ׀ לָנֶפֶשׁ אוֹ בְדֶרֶךְ רְחֹקָה לָכֶם אוֹ
יא לְדֹרֹתֵיכֶם וְעָשָׂה פֶסַח לַיהוָה: בַּחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר
יוֹם בֵּין הָעַרְבַּיִם יַעֲשׂוּ אֹתוֹ עַל־מַצּוֹת וּמְרֹרִים יֹאכְלֻהוּ:
יב לֹא־יַשְׁאִירוּ מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר וְעֶצֶם לֹא יִשְׁבְּרוּ־בוֹ כְּכָל־חֻקַּת
הַפֶּסַח יַעֲשׂוּ אֹתוֹ:

ו. שם במדבר ט'

. עַל־
פִּי יְהוָה יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל־פִּי יְהוָה יַחֲנוּ כָּל־יְמֵי אֲשֶׁר
יִשְׁכֹּן הֶעָנָן עַל־הַמִּשְׁכָּן יַחֲנוּ: וּבְהַאֲרִיךְ הֶעָנָן עַל־הַמִּשְׁכָּן
יָמִים רַבִּים וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־מִשְׁמֶרֶת יְהוָה וְלֹא יִסָּעוּ:
כ וְיֵשׁ אֲשֶׁר יִהְיֶה הֶעָנָן יָמִים מִסְפָּר עַל־הַמִּשְׁכָּן עַל־פִּי יְהוָה
כא יַחֲנוּ וְעַל־פִּי יְהוָה יִסָּעוּ: וְיֵשׁ אֲשֶׁר יִהְיֶה הֶעָנָן מֵעֶרֶב עַד־
בֹּקֶר וְנַעֲלָה הֶעָנָן בַּבֹּקֶר וְנָסָעוּ אוֹ יוֹמָם וָלַיְלָה וְנַעֲלָה הֶעָנָן
כב וְנָסָעוּ: אוֹ־יֹמַיִם אוֹ־חֹדֶשׁ אוֹ־יָמִים בְּהַאֲרִיךְ הֶעָנָן עַל־הַמִּשְׁכָּן
כג לִשְׁכֹּן עָלָיו יַחֲנוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִסָּעוּ וּבְהֵעָלֹתוֹ יִסָּעוּ: עַל־
פִּי יְהוָה יַחֲנוּ וְעַל־פִּי יְהוָה יִסָּעוּ אֶת־מִשְׁמֶרֶת יְהוָה שָׁמָרוּ עַל־
פִּי יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה:

במדבר י'

ט וְכִי־תָבֹאוּ מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם עַל־הַצַּר הַצֹּרֵר אֶתְכֶם
וַהֲרֵעֹתֶם בַּחֲצֹצְרֹת וְנִזְכַּרְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְנוֹשַׁעְתֶּם
י מֵאֹיְבֵיכֶם: וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁכֶם
וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרֹת עַל עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם
לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

במדבר י'

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה ׀
יְהוָה וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה
יְהוָה רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל:

במדבר י"א

טז וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֶסְפָה־לִּי שִׁבְעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר יָדַעְתָּ כִּי־הֵם זִקְנֵי הָעָם וְשֹׁטְרָיו וְלָקַחְתָּ אֹתָם אֶל־אֹהֶל
יז מוֹעֵד וְהִתְיַצְּבוּ שָׁם עִמָּךְ: וְיָרַדְתִּי וְדִבַּרְתִּי עִמְּךָ שָׁם וְאָצַלְתִּי
מִן־הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְשַׂמְתִּי עֲלֵיהֶם וְנָשְׂאוּ אִתְּךָ בְּמַשָּׂא
הָעָם וְלֹא־תִשָּׂא אַתָּה לְבַדֶּךָ:

במדבר י"ב ג'

וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנָו מְאֹד מִכֹּל
הָאָדָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה:

במדבר סוף י"ב

יד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאָבִיהָ יָרֹק יָרַק בְּפָנֶיהָ הֲלֹא תִכָּלֵם
שִׁבְעַת יָמִים תִּסָּגֵר שִׁבְעַת יָמִים מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְאַחַר תֵּאָסֵף:
טו וַתִּסָּגֵר מִרְיָם מִחוּץ לַמַּחֲנֶה שִׁבְעַת יָמִים וְהָעָם לֹא נָסַע
טז עַד־הֵאָסֵף מִרְיָם: וְאַחַר נָסְעוּ הָעָם מֵחֲצֵרוֹת וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַּר
פָּארָן:

3. מדרש תנחומא פרשת בהעלותך

. קַח אֶת־הַלְוִיִּם. זֶה שֶׁאָמַר הַכָּתוּב, ה' צַדִּיק יִבְחָן וְגוֹ' (תהל' יא ה). אֵין הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא מַעֲלֶה אֶת הָאָדָם לִשְׂרָרָה, עַד שֶׁבּוֹחֵן וּבוֹדֵק אוֹתוֹ תְּחִלָּה. וְכֵיוָן שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּנִסְיוֹנוֹ, הוּא מַעֲלֶה אוֹתוֹ לִשְׂרָרָה. וְכֵן אַתָּה מוֹצֵא בְּאַבְרָהָם אָבִינוּ, נִסָּהוּ הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא בְּעֶשֶׂר נִסְיוֹנוֹת וְעָמַד בָּהֶן. וְאַחַר כָּךְ בֵּרְכוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר, וַה' בֵּרַךְ אֶת־אַבְרָהָם בַּכֹּל (בר' כד א). וְכֵן יִצְחָק נִסָּהוּ בִּימֵי אֲבִימֶלֶךְ וְעָמַד בְּנִסְיוֹנוֹ, וְאַחַר כָּךְ בֵּרְכוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר, וַיִּזְרַע יִצְחָק בָּאָרֶץ הַהִוא וַיִּמְצָא בַּשָּׁנָה הַהִוא מֵאָה שְׁעָרִים וַיְבָרְכֵהוּ ה' (שם כו יב). וְכֵן יַעֲקֹב אָבִינוּ נִסָּהוּ בְּכָל אוֹתָן הַצָּרוֹת, בְּעֵשָׂו, בְּרָחֵל, בְּדִינָה, בְּיוֹסֵף, בְּשִׁמְעוֹן, בְּבִנְיָמִין. וְהֵיאַךְ יָצָא מִבֵּית אָבִיו, שֶׁנֶּאֱמַר, כִּי בְמַקְלִי עָבַרְתִּי וְגוֹ' (שם לב י). וְאַחַר כָּךְ בֵּרְכוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר, וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶל־יַעֲקֹב עוֹד בְּבֹאוֹ מִפַּדַּן אֲרָם וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ (שם לה ט). וְכֵן יוֹסֵף נִסָּהוּ בְּכָל אוֹתָן הַצָּרוֹת, בְּאֵשֶׁת פּוֹטִיפַר, וְהָיָה חָבוּשׁ שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה שָׁנָה, וְאַחַר כָּךְ יָצָא וְנַעֲשָׂה מֶלֶךְ עַל שֶׁעָמַד בְּנִסְיוֹנוֹ. הֱוֵי, ה' צַדִּיק יִבְחָן. וְאַף שִׁבְטוֹ שֶׁל לֵוִי נָתְנוּ נַפְשָׁם עַל קִדּוּשׁ שְׁמוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא, שֶׁלֹּא תִּבָּטֵל הַתּוֹרָה.

5. מס' סנהדרין צ"ז

(אשר חרפו אויביך ה' אשר חרפו עקבות משיחך) תניא ר' יהודה אומר דור שבן דוד בא בו *בית הוועד יהיה לזונות והגליל יחרב והגבלן יאשם [ג] ואנשי גבול יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו וחכמת הסופרים תסרח ויראי חטא ימאסו [נ] ופני הדור כפני כלב והאמת נעדרת שנאמר °ותהי האמת נעדרת [ו] (וסר מרע משתולל) מאי ותהי האמת נעדרת אמרי דבי רב מלמד שנעשית עדרים עדרים והולכת לה מאי וסר מרע משתולל אמרי דבי ר' שילא כל מי שסר מרע משתולל על הבריות

8. הגאון *ת'

. ונושעתם מאויביכם . מאורריכם מיבעי . וכלפין המקרא על הצר הצורר וגו' וכבר ביארנו להלן י' ל"ה ובכ"מ דאויב לא משמע אלא בלב ואינו פועל רע בידים והיינו דתניא בספרי במלחמת גוג ומגוג הכ"מ או בכל המלחמות ת"ל ונושעתם מאויביכם . אמרת צא וראה איזהו מלחמה שאין אחריה שעבוד אי אתה מוצא אלא מלחמת גוג ומגוג שנאמר ויצא ה' ונלחם בגוים ההם מה כתיב אחריו והיה ה' למלך על כל הארץ

ו. שם הגר"א

ע"ז תניא דמתחלה לא באה הבטחה אלא במלחמת גוג ומגוג שהרי כתיב ונושעתם מאויביכם ולא מאורריכם . הלמא שאין הבטחה זו אלא באופן שתשיה יושעה גם מאויב שבלב . וזה א"א אלא במלחמת גו"מ שאז יכירו כל העולם גדולת ישראל ויקבלו את ה' אלהי ישראל למלך :

10. [illegible]

בשיחתו הביע את הרהוריו בקול רם. הוא אמר להם, שכל תנועה רוחנית־חברתית מהפכנית, הבאה לשנות סדרי־חברה, אי־אפשר לה לכבוש את מקומה בלי מאבק קשה. "הפועל המזרחי" הוא גילוי של התחדשות במחשבה ובאורח־חיים כתנועת החסידות בשעתה. כשם שראשוני החסידים נרדפו בידי מתנגדיהם והרדיפות לא הרתיעו אותם, אלא להפך הגבירו את עוזתם, עזות של קדושה, כן החלוצים הדתיים, שבלבם חזון תורה ועבודה, אל ייתרעו מפני קיפוחים ואפליות. תנועה אמיתית מתחשלת בייסורים.

ראיתיכם במצוקתכם, אמר לנדוי בקול רועד מצער, אין לכם לא צריפי־מגורים ולא מבנים משקיים. סובלים אתם ממחסור בעבודה וממחסור במים. ראיתיכם עומסים על כתפיכם פחי מים דלוחים, השאובים מבור תלאובות, ואתם נושאים אותם מרחק רב לאוהליכם ולצריפיכם. ושבועות מסתפקים אתם בפת חרבה ובמים במשורה. ואנשי המוסדות המיישבים, מהם המנסים לפתותכם שתוותרו על יישוב עצמאי ותצטרפו לאחד היישובים החילוניים, ומהם האומרים בגסות: "עליתם על הקרקע בניגוד להוראתנו, לא נרשה בנדיטיזם בקולוניזציה". הוי, כמה אין להם רצון לראות יישוב דתי במקום הזה, בשכנותם של יישובים חילוניים. אבל, חברים, אל תרפו את המושכות, עד שתחוללו נס באמונתכם וברצונכם, בשקידתכם ובאורך־רוחכם, ותגיעו אל המטרה. אנשי תורה ועבודה ברמ"ח איבריהם ובשס"ה גידיהם, שליחים של רעיון והגשמתו, אינם נרתעים מפני מחסור ובדידות, אדישות והפרעות.

4. מדרש ספרי בהעלותך

.. אמר ר' חדקא [שמעון] השקמוני היה לי חבר מתלמידי ר"ע ואמר יודע היה משה שאין טמא אוכל את הפסח על מה נחלקו אם יזרק הדם עליהם אם לאו ראויה היתה פרשה טמאים שתאמר על (ידיסם) [ידי משה] אלא שמגלגלים זכות ע"י זכאי וחובה ע"י חייב :

ט. ו. שם מדרש ספרי

(ט) וכי תבואו מלחמה בארצכם בין שאתם יוצאים עליהם בין שהם יוצאים עליכם. [על הצר הצורר אתכם] במלחמת גוג ומגוג הכתוב מדבר אתה אומר במלחמת גוג ומגוג הכתוב מדבר או בכל מלחמות שבתורה ת"ל ונושעתם מאויביכם אמרת צא וראה איזו היא מלחמה שישראל נושעים בה ואין אחריה שעבוד אין אתה מוצא אלא מלחמת גוג ומגוג וכן הוא אומר (זכריה י"ד) ויצא ה' ונלחם בגוים ההם מהו [אומר] והיה ה' למלך על כל הארץ :

גמרא סנהדרין צ"ז

תניא ר' נהוראי אומר דור שבן דוד בא בו *נערים ילבינו פני זקנים וזקנים יעמדו לפני נערים ובת קמה באמה וכלה בחמותה ופני הדור כפני כלב ואין הבן מתבייש מאביו תניא ר' נחמיה אומר דור שבן דוד בא בו העזות תרבה והיוקר יעות והגפן יתן פריו והיין ביוקר ונהפכה כל המלכות למינות ואין תוכחה מסייע ליה לר' יצחק דא"ר יצחק אין בן דוד בא עד שתתהפך כל המלכות למינות אמר רבא מאי קרא °כולו הפך לבן טהור הוא ת"ר °כי ידין ה' עמו [וגו'] כי יראה כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב אין בן דוד בא עד שירבו המסורות ד"א עד שיתמעטו התלמידים ד"א עד שתכלה פרוטה מן הכיס ד"א עד שיתייאשו מן הגאולה שנאמר ואפס עצור ועזוב כביכול אין סומך ועוזר לישראל כי הא דר' זירא כי הוה משכח רבנן דמעסקי ביה אמר להו במטותא *בעינא מנייכו לא תרחקוה דתנינא ג' באין בהיסח הדעת אלו הן משיח מציאה ועקרב

*** רש"י

ילבינו פני זקנים . כלומר יחפרו ויביישו אותם : וזקנים יעמדו בפני הנערים . לכבדם והיינו דאמרינן (בסוטה ד' מט:) בעקבות המשיח חוצפא יסגא : בת קמה באמה . לחרפה ולביישה : היוקר יעות . שלא יכבדו זה את זה יקר כבוד ל"א היוקר יעות מכובד שבהן יהא עוותן ורמאי . מ"ר : והגפן יתן פריו . ואעפ"כ יהיה היין ביוקר שלא יהיה ברכה בפרי עצמו ל"א שיהיו טלן

רודפין אחר היין ומשתכרין ומתייקר היין אע"פ שרוב יין בעולם : כלו הפך לבן טהור הוא . כשפשט הנגע בכל העור כך כשנהפכה כל המלכות למינות תבא גאולה: כי ידין ה' עמו . להביא להם גאולה: כי יראה כי אזלת יד . שתלך ותחזק ידן של מסורות ומלשינין במלשינותן: שיתמעטו התלמידים . שמחזיקין ידי ישראל להחזירן למוטב: שתכלה פרוטה . והיינו אזלת יד שיהו בידים ריקניות : כביכול . כאלו יכולין לומר דבר זה כלפי מעלה : אין עוזר ואין סומך לישראל . שיהיו שפלים למאד ואומר אין עוזר וסומך שיהיו מתייאשין מן הגאולה : דמעסקי ביה . לידע מתי יבא :

7. קול התור ג' ז'

וכלל גדול הוא כל סבל וכל צער שישראל סובלים מגויים, הן הכלל והן הפרט ומכש"כ בעבודת קבוץ גלויות, ממעטין ומנכין מהיסורים של מלחמת גוג ומגוג, (פתיחתה משנת "אפרים בכורי" לפ"ק כנודע). אשריהם ב"צ היקרים העומדים בפרץ נגד פראי אדם מבני הגר כמו שמובטח לנו, בהם עמים ינגח ולה' הישועה וזאת הדרך והתרופה היותר גדולה ובטוחה להקל, אף להסיר את כל יסורי גומ"ג וכל יסורי אר"י: תקון המדות עם הקמת אנשי אמנה בעיה"ק שעי"ז גאולת האמת וקידוש השם, שהם עיקרי התכלית של כל מעשינו באתחלתא דגאולה, וכבר בארנו לעיל עפ"י רבנו שככל אשר עקבות משיחא מתקדמים בקבוץ גליות, מתגבר הסט"א בכל עוזו במלאכתו העיקרית לכחש ולעקור את האמת והצדק כאמרם חז"ל, בעקבות משיחא האמת נעדרת וכו'. ולעומת כל אלה עלינו לעשות וללחום בכל עוזנו בסעד"ש, להתגבר עליו במעשים ובכל התיקונים .

11. [illegible]

מקובלים אנו שמרידה רוחנית תהיה בארץ־ישראל ובישראל, בפרק שהתחלת תחית האומה תתעורר לבא. השלוה הגשמית שתבא לחלק מהאומה, אשר ידמו שכבר באו למטרתם כולה, תקטין את הנשמה, ויבאו ימים אשר תאמר אין בהם חפץ. השאיפה לאידיאלים נשאים וקדושים תחדל, וממילא ירד הרוח וישקע, עד אשר יבא סער ויהפך מהפכה, ויראה אז בעליל כי חוסן ישראל הוא בקודש עולמים, באור ד' ובתורתו, בחשק האורה הרוחנית, שהיא הגבורה הגמורה המנצחת את כל העולמים וכל כחותיהם. הצורך למרידה זו, היא הנטיה לצד החמריות, שמוכרחת להולד בכללות האומה בצורה תקיפה אחר אשר ענו פרקי שנים רבות, שנאפסו לגמרי מכלל האומה הצורך והאפשרות להתעסקות המרית. וזאת הנטיה כשתולד תדרך בזעם ותחולל סופות, והם הם חבלי משיח אשר יבסמו את העולם כולו ע"י מכאוביהם.

2. 6. רש"י שם
* סנהדרין

אשר חרפו אויביך ה' אשר חרפו עקבות משיחך . לא אתפרש האי קרא למאי איכתיב הכא דהא לא קא דריש ביה מידי ונראה למורי שכן נכתב בספרים תחלה כמו ששנינו בפ' אחרון דסוטה (דף מט:) בעקבות המשיח חוצפא יסגא וכתבו פירוש זה על בעקבות שהוא לשון סוף כמו אשר חרפו עקבות משיחך : בית הועד . מקום שתלמידי חכמים מתוועדין שם ללמוד תורה : ה"ג והגבלן. מקום ששמו כך ישתוממו: ואנשי הגבול . אנשי גבול ארץ ישראל ל"א אנשי גזית סנהדרין : כפני כלב . דדמיין ממש לכלב מ"ר ל"א כפני הכלב שלא יתביישו זה מזה : משתולל על הבריות . כל העולם אומרין עליו שוטה הוא הייט משתולל לשון שטות כמו מוליך יועצים שולל (איוב יב) :

9. "בן איש חי"

הנה הוא נבחן בזה, דאם מרוצה לסבול יסורין בעבור להשיג התורה ה"ז לומד לש"ש ואע"פ שהשי"ת יודע לבו של אדם מנסהו כדי להראות כוונת לבבו לב"ד של מעלה ולהרבות שכרו. וכן ארץ ישראל הנקנה ע"י יסורין לנסות את האדם אם לאכול מפריה ולשבוע מטובה הוא רוצה, או אם בעבור קדושתה וקיום המצות התלויים בה הוא רודף אחריה לשבת בה, ובזה נבחנו ישראל ע"י היסורין של רבוי המסעות אם קצים בהם ש"מ בעבור הנחתם רוצים ליכנס לה, ואם אין קצים בהם מוכח דבעבור קיום רצונו יתברך וקיום מצותיו הם רוצים ליכנס, ולכך כיון שהולכים ע"פ רצון השי"ת כי על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו, לכך אין קצים ברבוי המסעות.

ספר זכריה ב'-ג'

יד רָנִּי וְשִׂמְחִי בַּת־צִיּוֹן כִּי הִנְנִי־בָא
טו וְשָׁכַנְתִּי בְתוֹכֵךְ נְאֻם־יְהוָה: וְנִלְווּ גוֹיִם רַבִּים אֶל־יְהוָה בַּיּוֹם
הַהוּא וְהָיוּ לִי לְעָם וְשָׁכַנְתִּי בְתוֹכֵךְ וְיָדַעַתְּ כִּי־יְהוָה צְבָאוֹת
טז שְׁלָחַנִי אֵלָיִךְ: וְנָחַל יְהוָה אֶת־יְהוּדָה חֶלְקוֹ עַל אַדְמַת הַקֹּדֶשׁ
יז וּבָחַר עוֹד בִּירוּשָׁלָםִ: הַס כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי יְהוָה כִּי נֵעוֹר מִמְּעוֹן
א קָדְשׁוֹ: וַיַּרְאֵנִי אֶת־יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עֹמֵד
ב לִפְנֵי מַלְאַךְ יְהוָה וְהַשָּׂטָן עֹמֵד עַל־יְמִינוֹ לְשִׂטְנוֹ: וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל־הַשָּׂטָן יִגְעַר יְהוָה בְּךָ הַשָּׂטָן וְיִגְעַר יְהוָה בְּךָ הַבֹּחֵר
ג בִּירוּשָׁלָםִ הֲלוֹא זֶה אוּד מֻצָּל מֵאֵשׁ: וִיהוֹשֻׁעַ הָיָה לָבֻשׁ
ד בְּגָדִים צוֹאִים וְעֹמֵד לִפְנֵי הַמַּלְאָךְ: וַיַּעַן וַיֹּאמֶר אֶל־הָעֹמְדִים
לְפָנָיו לֵאמֹר הָסִירוּ הַבְּגָדִים הַצֹּאִים מֵעָלָיו וַיֹּאמֶר אֵלָיו
ה רְאֵה הֶעֱבַרְתִּי מֵעָלֶיךָ עֲוֺנֶךָ וְהַלְבֵּשׁ אֹתְךָ מַחֲלָצוֹת: וָאֹמַר
יָשִׂימוּ צָנִיף טָהוֹר עַל־רֹאשׁוֹ וַיָּשִׂימוּ הַצָּנִיף הַטָּהוֹר עַל־רֹאשׁוֹ
ו וַיַּלְבִּשֻׁהוּ בְּגָדִים וּמַלְאַךְ יְהוָה עֹמֵד: וַיָּעַד מַלְאַךְ יְהוָה בִּיהוֹשֻׁעַ
ז לֵאמֹר: כֹּה־אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אִם־בִּדְרָכַי תֵּלֵךְ וְאִם אֶת־
מִשְׁמַרְתִּי תִשְׁמֹר וְגַם־אַתָּה תָּדִין אֶת־בֵּיתִי וְגַם תִּשְׁמֹר אֶת־
ח חֲצֵרָי וְנָתַתִּי לְךָ מַהְלְכִים בֵּין הָעֹמְדִים הָאֵלֶּה: שְׁמַע־נָא
יְהוֹשֻׁעַ ׀ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל אַתָּה וְרֵעֶיךָ הַיֹּשְׁבִים לְפָנֶיךָ כִּי־אַנְשֵׁי
מוֹפֵת הֵמָּה כִּי־הִנְנִי מֵבִיא אֶת־עַבְדִּי צֶמַח:

ספר זכריה ד'

ו וַיַּעַן וַיֹּאמֶר אֵלַי לֵאמֹר
זֶה דְּבַר־יְהוָה אֶל־זְרֻבָּבֶל לֵאמֹר לֹא בְחַיִל וְלֹא בְכֹחַ כִּי
ז אִם־בְּרוּחִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת: מִי־אַתָּה הַר־הַגָּדוֹל לִפְנֵי
זְרֻבָּבֶל לְמִישֹׁר וְהוֹצִיא אֶת־הָאֶבֶן הָרֹאשָׁה תְּשֻׁאוֹת חֵן ׀ חֵן
ח ט לָהּ: וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: יְדֵי זְרֻבָּבֶל
יִסְּדוּ הַבַּיִת הַזֶּה וְיָדָיו תְּבַצַּעְנָה וְיָדַעְתָּ כִּי־יְהוָה צְבָאוֹת שְׁלָחַנִי
י אֲלֵיכֶם: כִּי מִי בַז לְיוֹם קְטַנּוֹת וְשָׂמְחוּ וְרָאוּ אֶת־הָאֶבֶן הַבְּדִיל
בְּיַד זְרֻבָּבֶל שִׁבְעָה־אֵלֶּה עֵינֵי יְהוָה הֵמָּה מְשׁוֹטְטִים בְּכָל־
הָאָרֶץ:

זכריה י"ג

וְהָיָה בְכָל־הָאָרֶץ נְאֻם־יְהוָה פִּי־שְׁנַיִם בָּהּ יִכָּרְתוּ
יִגְוָעוּ וְהַשְּׁלִשִׁית יִוָּתֶר בָּהּ: וְהֵבֵאתִי אֶת־הַשְּׁלִשִׁית בָּאֵשׁ
וּצְרַפְתִּים כִּצְרֹף אֶת־הַכֶּסֶף וּבְחַנְתִּים כִּבְחֹן אֶת־הַזָּהָב הוּא ׀
יִקְרָא בִשְׁמִי וַאֲנִי אֶעֱנֶה אֹתוֹ אָמַרְתִּי עַמִּי הוּא וְהוּא יֹאמַר
יְהוָה אֱלֹהָי:

מלאכי ג'

א הִנְנִי שֹׁלֵחַ מַלְאָכִי וּפִנָּה־דֶרֶךְ
לְפָנָי וּפִתְאֹם יָבוֹא אֶל־הֵיכָלוֹ הָאָדוֹן ׀ אֲשֶׁר־אַתֶּם מְבַקְשִׁים
וּמַלְאַךְ הַבְּרִית אֲשֶׁר־אַתֶּם חֲפֵצִים הִנֵּה־בָא אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת:
ב וּמִי מְכַלְכֵּל אֶת־יוֹם בּוֹאוֹ וּמִי הָעֹמֵד בְּהֵרָאוֹתוֹ כִּי־הוּא כְּאֵשׁ
מְצָרֵף וּכְבֹרִית מְכַבְּסִים:

המשך מלאכי ג'

יב וְאִשְּׁרוּ אֶתְכֶם כָּל־הַגּוֹיִם כִּי־תִהְיוּ אַתֶּם
יג אֶרֶץ חֵפֶץ אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת: חָזְקוּ עָלַי
יד דִּבְרֵיכֶם אָמַר יְהוָה וַאֲמַרְתֶּם מַה־נִּדְבַּרְנוּ עָלֶיךָ: אֲמַרְתֶּם
שָׁוְא עֲבֹד אֱלֹהִים וּמַה־בֶּצַע כִּי שָׁמַרְנוּ מִשְׁמַרְתּוֹ וְכִי
טו הָלַכְנוּ קְדֹרַנִּית מִפְּנֵי יְהוָה צְבָאוֹת: וְעַתָּה אֲנַחְנוּ מְאַשְּׁרִים
טז זֵדִים גַּם־נִבְנוּ עֹשֵׂי רִשְׁעָה גַּם בָּחֲנוּ אֱלֹהִים וַיִּמָּלֵטוּ: אָז נִדְבְּרוּ
יִרְאֵי יְהוָה אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ וַיַּקְשֵׁב יְהוָה וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב סֵפֶר
יז זִכָּרוֹן לְפָנָיו לְיִרְאֵי יְהוָה וּלְחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ: וְהָיוּ לִי אָמַר יְהוָה
צְבָאוֹת לַיּוֹם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה סְגֻלָּה וְחָמַלְתִּי עֲלֵיהֶם כַּאֲשֶׁר
יח יַחְמֹל אִישׁ עַל־בְּנוֹ הָעֹבֵד אֹתוֹ: וְשַׁבְתֶּם וּרְאִיתֶם בֵּין צַדִּיק
יט לְרָשָׁע בֵּין עֹבֵד אֱלֹהִים לַאֲשֶׁר לֹא עֲבָדוֹ: